

Η ζωή που δεν ζούμε

/ [Γνώμες](#)

- Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Είπε ο Αββάς Αρσένιος: «Όσο μπορείς αγωνίσου, ώστε η εσωτερική ζωή σου να είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού. Έτσι θα νικήσεις τα εξωτερικά πάθη» (από το «Γεροντικό»)

Οι άνθρωποι ταυτίζουμε τη ζωή μας με τις εμπειρίες μας. Γεγονότα, στιγμές, καταστάσεις, επιθυμίες που ικανοποιούνται, επιθυμίες που η ματαίωση της εκπλήρωσής τους μας κάνει να αισθανόμαστε ηττημένοι, άνθρωποι που συναντούμε, σχέσεις που αναπτύσσουμε ή είμαστε υποχρεωμένοι να βιώσουμε, κυρίως όμως αγαθά που έχουμε ή δεν έχουμε αποτελούν το περιεχόμενο της ζωής μας. Είτε το κατανοούμε είτε όχι οι εμπειρίες δημιουργούν την ταυτότητά μας, η οποία μπορεί να εξελίσσεται στο διάβα του χρόνου, όμως έχει σταθερές. Αυτές έχουν να κάνουν με τις πληγές και τα τραύματά μας που, ακόμη κι αν δείχνουν ότι έχουν επουλωθεί, αφήνουν σημάδια, τα οποία ο λογισμός τα επαναφέρει στη μνήμη μας ή μας κάνει να τα ζούμε ως φόβους ή ως αντιδράσεις. Λίγοι από εμάς συνειδητοποιούμε ότι η ζωή δεν εξαντλείται στις εμπειρίες αυτού του είδους, αλλά έχει να κάνει με έναν άλλο τρόπο, εσωτερικό, καρδιακό, ψυχικό, ο οποίος

στην πραγματικότητα μπορεί να είναι η αντίσταση στην κυριαρχία της εμπειρίας και να διαμορφώσει ένα άλλο ήθος.

Είναι κακό να ταυτίζουμε τη ζωή με τις εμπειρίες μας; Προφανώς η απάντηση έχει δύο όψεις. Εξαρτάται κυρίως από το αν είμαστε έτοιμοι να τη δούμε με αυτήν την εσωτερική ματιά. Η ασκητική παράδοση της Εκκλησίας μας μάς επισημαίνει ότι αν αγωνιστούμε η εσωτερική μας ζωή να είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού, τότε βλέπουμε και τον εαυτό μας και τον κόσμο με άλλα μάτια. Η εσωτερική ζωή έχει να κάνει με το ποιο πιστεύουμε ότι είναι το νόημα της ύπαρξής μας. Αν πιστεύουμε ότι υπάρχουμε για να αγαπούμε, όπως μας υποδεικνύει η εμπειρία της πίστης μας, τότε καλούμαστε να δούμε τα εμπόδια στην αγάπη. Εμπόδιο δεν είναι το «εγώ» αφ' εαυτού του. Πλαστήκαμε να είμαστε διαφορετικοί και αυτό συνεπάγεται ότι χρειάζεται να κατανοούμε ποιοι είμαστε, να κατανοούμε ότι έχουμε «εγώ», είμαστε «εγώ». Εμπόδιο όμως γίνεται το «εγώ» μας, όταν δεν μπορούμε να το δούμε στην προοπτική της συμπληρωματικότητας, της συντροφικότητας, της προσφοράς, της εξόδου δηλαδή από την αίσθηση ότι αυτό είναι το παν. Αν δεν θέλουμε να το χάσουμε για να μπορέσουμε να το κερδίσουμε στην προοπτική της συνάντησης και της συνύπαρξης.

Γι' αυτή η εσωτερική ζωή είναι πίστη, εμπιστοσύνη στον Θεό και στο θέλημά Του. Είναι αγώνας εναντίον του λογισμού που φέρνει τον Θεό στα μέτρα της συναλλαγής, αλλά και Τον καθιστά υπηρέτη των επιθυμιών μας. Άλλοτε Τον βλέπουμε ως απόντα από τη ζωή μας διότι θέλουμε μόνο εμπειρίες ευχάριστες, που να εκπληρώνουν τις δικές μας επιθυμίες και όταν ο Θεός αργεί ή μας δείχνει ότι αλλού είναι το νόημα, τότε θυμώνουμε και εναντίον Του ή απογοητευόμαστε. Η εσωτερική ζωή είναι προσευχή κι ελπίδα. Είναι απόφαση να είμαστε φως, ανεξαρτήτως του σκοταδιού που φαίνεται να μας περιτριγυρίζει, ανεξαρτήτως του δικού μας σκοταδιού που κάποτε μας τραβά προς την απελπισία ή μας ταυτίζει το φρόνημα του κόσμου. Η εσωτερική ζωή είναι η σιωπή στην ώρα της λειτουργίας εν τη Εκκλησία. Είναι η θέα του προσώπου του άλλου όχι ως υπηρέτη μας ή ως αδιάφορου, αλλά ως χαράς διότι είμαστε μαζί, με τα σωστά και τα λάθη μας, και η μετάγγιση του ήθους αυτού στην όλη πορεία της ζωής μας.

Η εσωτερική ζωή μας κάνει να νικούμε τα πάθη. Τελικά, έτσι μπορούμε να εκτιμήσουμε και την αξία των εμπειριών της ζωής, όχι ως πανάκειας, αλλά ως φανέρωσης της αγάπης του Θεού, με οποιοδήποτε κόστος.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.com — pemptousia.gr